

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 10

Ο μικρός πρίγκιπας βρέθηκε στην περιοχή των αστεροειδών 325, 326, 327, 328, 329 και 330. Άρχισε λοιπόν να τους επισκέπτεται με τη σειρά, για να βρει κάποια ασχολία αλλά και για να μορφωθεί.

Ο πρώτος κατοικούνταν από ένα βασιλιά. Ο βασιλιάς - ντυμένος με γούνινο μανδύα, στολισμένο με πορφύρα - καθόταν σε έναν απλό, αλλά μεγαλόπρεπο θρόνο.

- «Να! Ίδού ένας υπήκοός μου!», φώναξε ο βασιλιάς, μόλις εμφανίστηκε ο μικρός πρίγκιπας.

Κι ο μικρός πρίγκιπας βέβαια αναρωτήθηκε:

- «Μα πως μπορεί να με αναγνωρίζει; Αφού δε με έχει ξαναδεί ποτέ!»

Δε γνώριζε ασφαλώς, ότι για τους βασιλείς, ολόκληρος ο κόσμος είναι εξαιρετικά απλοποιημένος. Όλοι οι άνθρωποι είναι υπήκοοι τους.

- «Πλησίασε για να σε δούμε καλύτερα» του είπε ο βασιλιάς, που ήταν πολύ περήφανος που ήταν ο βασιλιάς κάποιου.

Ο μικρός πρίγκιπας έψαξε με τα μάτια του κάπου να καθίσει, μα ολόκληρος ο πλανήτης ήταν πιασμένος από τη μεγαλόπρεπη, γούνινη, βασιλική κάπα. Έτσι, λοιπόν, έμεινε όρθιος και καθώς ήταν κουρασμένος, χασμουρήθηκε.

- «Είναι αντίθετο με το πρωτόκολλο να χασμουριέται κανείς μπροστά σ' έναν βασιλιά, του είπε ο μονάρχης. Σου το απαγορεύουμε!»

- «Δεν μπορώ να συγκρατηθώ...», απάντησε ο μικρός πρίγκιπας πολύ παραγμένος. «Έχω κάνει ένα μακρύ ταξίδι και δεν έχω κοιμηθεί καθόλου...».

- «Τότε λοιπόν...», του είπε ο βασιλιάς, «...σε διατάζουμε να χασμουρηθείς. Δεν έχουμε δει κανέναν να χασμουριέται, εδώ και πολλά χρόνια. Τα χασμουρητά είναι για μας αξιοπερίεργα. Εμπρός λοιπόν! Να χασμουρηθείς ξανά! Είναι διαταγή!».

- «Αυτό με φοβίζει...δεν μπορώ να χασμουρηθώ άλλο...» μурμουρίσε ο μικρός πρίγκιπας κοκκινίζοντας σαν παντζάρι.

- «Χμμ! Χμμ!», έκανε ο βασιλιάς. «Τότε κι εγώ... ε... εμείς σε διατάζουμε πότε να χασμουριέσαι και πότε να... να...»

Τραύλιζε κάπως και φαινόταν εκνευρισμένος.

Γιατί ο βασιλιάς, επέμενε ουσιαστικά, στο ότι η εξουσία του έπρεπε να γίνεται σεβαστή. Δεν ανεχόταν την ανυπακοή. Ήταν ένας απόλυτος μονάρχης. Καθώς όμως ήταν και πολύ καλόψυχος, έδινε διαταγές που ήταν λογικές.

«Αν διέταζα...», συνήθιζε να λέει, «...αν διέταζα έναν στρατηγό να μεταμορφωθεί σε θαλασσοπούλι κι ο στρατηγός δεν εκτελούσε τη διαταγή, το φταίξιμο δε θα ήταν του στρατηγού. Το φταίξιμο θα ήταν δικό μου».

- «Μπορώ να καθίσω;», ρώτησε δειλά δειλά ο μικρός πρίγκιπας...

- «Σε διατάζουμε να καθίσεις», του απάντησε ο βασιλιάς, μαζεύοντας με μια μεγαλόπρεπη κίνηση μιαν άκρη από τη γούνινη κάπα του.

Μα ο μικρός πρίγκιπας αναρωτιόταν... Ο πλανήτης ήταν μικροσκοπικός. Πάνω σε τι, λοιπόν, μπορούσε να βασιλεύει;

- «Μεγαλειότατε...», του είπε, «σας ζητώ συγγνώμη που σας ρωτώ...»

- «Σε διατάζουμε να μας ρωτήσεις!», έσπευσε να πει ο βασιλιάς.

- «Μεγαλειότατε, πάνω σε τι βασιλεύετε;»

- «Πάνω σε όλα...» απάντησε ο βασιλιάς με μεγάλη απλότητα.

- Πάνω σε όλα;

Με μια διακριτική χειρονομία, ο βασιλιάς έδειξε τον πλανήτη του, τους άλλους πλανήτες και τ' αστέρια.

- «Πάνω σε όλα αυτά;» είπε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Πάνω σε όλα αυτά!», απάντησε ο βασιλιάς.

Γιατί δεν ήταν μόνο ένας απόλυτος μονάρχης, αλλά και ένας μονάρχης, παγκόσμιος.

- «Και τα άστρα, σας υπακούνε;»

- «Και βέβαια», του αποκρίθηκε ο βασιλιάς. «Υπακούν αμέσως. Δεν ανέχομαι την απειθαρχία».

Μια τέτοια εξουσία θάμπωσε τον μικρό πρίγκιπα, αφήνοντάς τον κατάπληκτο. Αν την είχε ο ίδιος, θα μπορούσε να παρακολουθήσει όχι μόνο σαράντα τέσσερα, αλλά εβδομήντα δύο, ίσως και εκατό ή ακόμα και διακόσια ηλιοβασιλέματα μέσα στην ίδια μέρα, χωρίς ποτέ να μετακινήσει πιο πέρα την καρέκλα του. Και όπως ένιωθε λίγο θλιμμένος, καθώς ξανάφερε στη θύμησή του τον δικό του εγκαταλελειμμένο μικρό πλανήτη, τόλμησε να ζητήσει μια χάρη από το βασιλιά:

- «Θα ήθελα να δω ένα ηλιοβασίλεμα... Κάντε μου τη χάρη... Διατάξτε τον ήλιο να βασιλέψει...»

- «Αν έδινα διαταγή σ' έναν στρατηγό να πετάξει από λουλούδι σε λουλούδι όπως μια πεταλούδα ή να γράψει μια τραγωδία ή να μεταμορφωθεί σε θαλασσοπούλι κι αν ο στρατηγός δεν εκτελούσε τη διαταγή που πήρε, ποιος θα 'ταν ο φταίχτης; Εκείνος ή εγώ;»

- «Εσείς θα ήσασταν», είπε αταλάντευτα ο μικρός πρίγκιπας.

- «Ακριβώς. Πρέπει να απαιτούμε από κάποιον, μονάχα αυτά που μπορεί να δώσει», συνέχισε ο βασιλιάς. «Πάνω απ' όλα, η εξουσία στηρίζεται στη λογική. Αν διατάξεις το λαό σου να πάει να πέσει στη θάλασσα, θα επαναστατήσει. Έχω το δικαίωμα να απαιτώ υπακοή, γιατί οι διαταγές μου είναι λογικές».

- «Λοιπόν, τι θα γίνει με το ηλιοβασίλεμα μου;» υπενθύμισε ο μικρός πρίγκιπας, που ποτέ δεν ξεχνούσε μian ερώτηση που είχε κάνει.

- «Το ηλιοβασίλεμά σου, θα το έχεις. Θα το απαιτήσω. Μα, στα πλαίσια της επιστημονικής διακυβέρνησής μου, θα περιμένω μέχρι να έρθουν ευνοϊκές συνθήκες».

- «Και πότε θα γίνει αυτό;», ζήτησε να μάθει ο μικρός πρίγκιπας...

- «Χμ! Χμ!», μουρμούρισε ο βασιλιάς, αφού συμβουλευτήκε πρώτα ένα χοντρό ημερολόγιο, «χμ! χμ! αυτό θα γίνει κατά... περίπου... κατά... Θα γίνει απόψε, κατά τις επτά και σαράντα! Και τότε θα δεις πόσο καλά με υπακούν».

Ο μικρός πρίγκιπας χασμουρήθηκε. Μετάνιωσε καθώς θυμόταν τα ηλιοβασιλέματα που είχε χάσει. Άλλωστε, είχε αρχίσει κιόλας να βαριέται κάπως:

- «Δεν έχω πια να κάνω τίποτε εδώ», είπε στο βασιλιά. «Θα πρέπει να ξαναξεκινήσω για το ταξίδι μου!».

- «Μη φεύγεις», απάντησε ο βασιλιάς που ήταν τόσο περήφανος που είχε έναν υπήκοο. «Μη φεύγεις, θα σε κάνω υπουργό!».

- «Υπουργό, σε τι;»

- «Υπουργό... υπουργό της Δικαιοσύνης!».

- «Μα δεν βρίσκεται κανείς εδώ για να δικαστεί!»

- «Ποτέ δεν ξέρει κανείς...», του είπε ο βασιλιάς. «Δεν έχω κάνει ακόμη το γύρο του βασιλείου μου. Είμαι πολύ γέρος, δεν υπάρχει χώρος για μια άμαξα και το περπάτημα πολύ με κουράζει».

- «Ω! Όμως εγώ έχω δει κιόλας...», είπε ο μικρός πρίγκιπας που έσκυψε για να ρίξει μια τελευταία ματιά στην άλλη μεριά του πλανήτη. «Δεν υπάρχει κανείς, ούτε εκεί κάτω...».

- «Τότε, λοιπόν, θα δικάζεις τον ίδιο σου τον εαυτό», του απάντησε ο βασιλιάς. «Είναι το πλέον δύσκολο. Είναι πολύ πιο δύσκολο να κρίνεις ο ίδιος τον εαυτό σου, απ' όσο να κρίνεις τους άλλους. Αν τα καταφέρεις να κρίνεις σωστά τον εαυτό σου, αυτό θα σημαίνει πως είσαι πραγματικά σοφός».

- «Εγώ...», είπε ο μικρός πρίγκιπας, «...μπορώ να κρίνω τον εαυτό μου όπου και να 'μαι. Δεν χρειάζεται να κατοικώ εδώ».

- «Χμ! Χμ!» μουρμούρισε ο βασιλιάς. «Πιστεύω ακράδαντα πως σε κάποια μεριά του πλανήτη μου υπάρχει ένας γερο-ποντικός. Τον ακούω τη νύχτα. Θα μπορείς, λοιπόν, να δικάζεις αυτόν τον γερο-ποντικό. Πότε πότε, θα τον καταδικάζεις σε θάνατο. Έτσι, η ζωή του θα εξαρτάται από την κρίση σου. Αλλά και κάθε φορά θα του δίνεις χάρη, για οικονομία. Μιας και δεν υπάρχει, παρά μονάχα ένας».

- «Εμένα πάλι... καθόλου δε μ' αρέσει να καταδικάζω σε θάνατο...», απάντησε ο μικρός πρίγκιπας, «...και γι' αυτό πιστεύω ακράδαντα ότι θα πρέπει να φύγω».

- «Όχι», είπε ο βασιλιάς.

Όμως ο μικρός πρίγκιπας, έχοντας τελειώσει τις προετοιμασίες του και μη θέλοντας να στεναχωρήσει τον γερο-μονάρχη, είπε:

- «Αν η Μεγαλειότητά σας επιθυμεί να την υπακούν έγκαιρα, θα μπορούσε να μου δώσει μια διαταγή λογική. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να με διατάξει να φύγω μετά από ένα λεπτό. Μου φαίνεται πως οι συνθήκες είναι ευνοϊκές...»

Καθώς ο βασιλιάς δεν αποκρίθηκε τίποτε, ο μικρός πρίγκιπας διστάζοντας λίγο στην αρχή και βγάζοντας πρώτα έναν αναστεναγμό ξεκίνησε για να φύγει...

- «Θα σε κάνω πρεσβευτή μου», βιάστηκε τότε να του φωνάξει ο βασιλιάς. Τον είχε, σίγουρα, το μεγαλόπρεπο αέρα της εξουσίας.

«Οι μεγάλοι είναι πολύ περίεργοι», έλεγε στον εαυτό του ο μικρός πρίγκιπας καθώς συνέχιζε το ταξίδι του.

...η συνέχεια την επόμενη Παρασκευή